

ляли ги кротко, погалвали ги, подойвали ги. И всѣко детенце било подоено, погалено. И млѣкнали горкитѣ дечица нахранени.

Изведнажъ голѣмъ облакъ засѣнилъ Месечко. Облакъ отъ бѣли, чудни орли. Тѣ долетѣли бързо-бързо, извили се надъ децата, грабнали ги и ги понесли къмъ планината. Изнесли ги въ Пирина и ги оставили по най-непристѣпнитѣ височини и урви, върху чуднитѣ и страшни скали, дето човѣшки кракъ не може да достигне.

Сутринъта войскитѣ на враговетѣ потърсили децата. Останали като грѣмнати. Нѣмало нито едно дете. Ханътъ се страшно разгнѣвилъ. Заповѣдалъ да се намѣрятъ и донесатъ децата. Упжтили се войскитѣ по стѣпкитѣ на горскитѣ звѣрове и стигнали въ планината. Стигнали и отдалечъ съзрѣли децата по скалитѣ и урвитѣ, увити въ чудно бѣли, топли пеленки, кротко спѣли.

Зарадвали се войскитѣ, завикали и съ виковетѣ си събудили децата и се спуснали къмъ тѣхъ. Но тукъ, предъ очитѣ на войскитѣ станало чудото: всѣко дете станало красиво цвѣтенце - еделвайсче.

Мнозина отъ войниците отъ страхъ предъ това, що видѣли тамъ, се вкаменили, други полудѣли и се спуснали назадъ и въ лудостъта си, хана си заклали.

И днесъ върху непристѣпнитѣ скали по дивнитѣ пирински висоти цвѣтятъ тия чудни цвѣта-еделвайсчета и грѣятъ като звездички тѣхнитѣ очички. Това сж очитѣ на невиннитѣ дечица.

Дълго време мълчахме. Никой не се решаваше да наруши тихия покой на светата легенда.

Дълбока въздишка се изтрѣгна изъ гърдитѣ на стареца. Ние се спогледахме. Нѣкой рече:

— Да се върнемъ, момчета! Азъ не мога да посегна и откъсна нито едно еделвайсче сега следъ това, що чухме отъ дѣдо Вельо.

И се върнахме дълбоко замислени.

Александъръ Спасовъ